

Claudiu Georgescu

...Și ne iartă nouă greșelile!...

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GEORGESCU, CLAUDIU

...Și ne iartă nouă greșelile!... / Claudiu Georgescu.

—Snagov : Letras, 2021

ISBN 978-606-071-541-2

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2021, Claudiu Georgescu.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:
edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

De la Revoluția furată spre luminița de la capătul tunelului!	7
Rătăcind prin tranziție.....	28
Punct și de la capăt	54
Navigând confuz printre recifuri	70
Speranța moare ultima	88
Nisipul din clepsidra vieții se scurge implacabil	97
 Despre autor	 106
 Cărți de același autor.....	 107

De la Revoluția furată spre luminița de la capătul tunelului!

—*Claudiu !!!*

—*??!*

—*Vrei să vi puțin?*

La planșeta din față lucrează Ana.

Are sau n-are treabă (probleme), mă cheamă din când în când să vin la ea.

Atracția sentimentală este reciprocă, are un chip copilăresc care-mi insuflă un sentiment aparte.

Colegele de pe la alte birouri sau planșete, ridică privirile și chicotesc complice.

—*Ce s-a întâmplat Iepurașule?*

Așa le alint eu pe toate desenatoarele, fără vreo diferențiere între ele.

—*Unde scriu notele astea?*

Am făcut unele însemnări pe ciorna desenului, adică am indicat gros sau subțire la unele linii, pentru ca desenatorul să știe cum să le traseze, nu ca să scrie acele indicații.

Bineînțeles că știa acel lucru, dar simțea nevoia de a mă avea lângă ea.

Am privit hârtia de calc pe care desena și am început să-i fac observații.

Nu era singura căreia îi făceam asta, la fel mă purtam cu toate desenatoarele; Țineam ca desenele din proiectele

pe care le făceam eu să arate, dacă nu impecabil, măcar bine, pentru că la final primeam un calificativ, iar la mine acest calificativ era constant FB (foarte bine).

Ana se atinge de mine, dar cu precauție, doar erau atâția ochi indiscreți, continuând să-mi ceară sfaturi.

—Claudiu !!!

De data asta mă striga Carolina, sub un pretext oarecare. Mă duc și la ea la planșetă.

—*Vezi că ți-au rămas urme de ruj pe față!*

Am roșit instantaneu, iar ea a chicotit răutăcios, apoi s-a dus și pe la alte desenatoare să se laude cu isprava ei.

Cunoscut ca un tip plăcut la vedere, trecut de 40 de ani, ușor grizonat la păr, fapt pentru care colegii, dar mai ales colegele, mă asemuiau cu un personaj celebru la vremea aceea, Corrado Catani din serialul italianesc, Caracatița (La Piovra), de înălțime ușor sub medie, la 1,70m și constituție atletica și eram foarte bine cotate din punct de vedere profesional.

La planșetele din Atelier, lucrau desenatoare, cu excepția uneia la care lucra un desenator, Marius, care era surdomut.

În acea perioadă lucram proiecte de instalații electrice de forță și lumină, pentru obiective din Combinatul de la Krivoi Rog- Ucraina iar în Liceu făcusem, pe lângă limba engleză și limba rusă, cunoșteam alfabetul și înțelegeam binișor cuvintele rusești.

Marius avea rude în Republica Moldova și m-a rugat să-i scriu alfabetul cu litere rusești pentru ca el să scrie scrisori în românește dar cu caractere ruse, deoarece acolo neamurile lui nu cunoșteau alfabetul latin din România; A fost foarte mulțumit.

Era prin martie 1990 și prin Atelier, plutea o atmosferă de confuzie, după toată agitația de la sfârșit de decembrie 1989, când toată lumea încerca să înțeleagă ce a fost defapt: Revoluție sau Lovitură de Stat.

Încet, încet, lucrurile s-au lămurit și care era realitatea crudă.

Revoluția anticeaușistă și anticomunistă, care a început pe 15-16 decembrie 1989 la Timișoara, (informațiile veneau de la Radio Europa Liberă), a continuat cu după amiaza zilei de 21, până pe 22 decembrie 1989 la București. A urmat Lovitura de Stat, după fuga lui Ceaușescu.

Luați prin surprindere de Revolta Populară spontană, (cred că a fost întreținută și de Serviciile Secrete ale țărilor vecine: Serbia, Ungaria, Bulgaria, URSS, dar și SUA, UK, Germania, Franța, etc.) comuniștii s-au reorientat rapid.

Începând cu 22 decembrie 1989, au scos oamenii muncii din fabrici și uzine și într-o învălmășeală totală, au transformat revoluția inițială în revoltă populară.

Au apărut Forțele Speciale (așa-ziii teroriști) care îl apărau pe Ceaușescu și cu ajutorul TVR, s-au produs așa zisele lupte de stradă, când se trăgea haotic și au generat 1000 de victime din rândul manifestanților și a altor civili aflați întâmplător prin zonă.

Astfel prin jertfa de sânge a unor nevinovați, au apărut o sumedenie de impostori, care s-au declarat cu nonșalanță, luptători în Revoluție, printre aceștia figurând chiar milițieni, cadre ale Armatei și Securității, dar și membri ai PCR (așa-ziii dizidenți, opozanți ai lui Ceaușescu).

Cu Ion Iliescu în frunte, eșaloanele 2 și 3 al PCR au preluat, ca emanații ai revoluției, conducerea administrativă și economică a statului, a Armatei, au trecut conducerea securității în subordinea Armatei, unde a ajuns și un dovedit spion al Moscovei, generalul Militaru (scos din armata și pensionat de Ceaușescu), s-a creat un FSN (Front al Salvării Naționale), și care, în numele Revoluției, și-au asigurat continuitatea (după inspirație sovietică: Perestroica și Glasnost), apoi au încropit repede un parlament cu reprezentativitate comunistă de peste 90 la sută (numit și parlamentul rușinii după felul mizerabil de manifestări: tropăituri, aplauze și fluierături, când vorbeau la microfon dizidenți anticomuniști, foști deținuți politici sau veterani de război antisovietici).

Au recunoscut pluripartitismul, ca să dea o notă de democrație și s-au reînființat partidele istorice, PNL, PNȚcd, PSD dar și partidulețe de apartament sau de familie.

Lucrurile nu păreau că se liniștesc. Au fost manifestații anticomuniste la care se răspundea cu contramanifestații ale comuniștilor.

Ion Iliescu, după ce a transformat FSN în CFSN, a promis că acesta nu va deveni partid politic, ci va asigura doar alegerile generale parlamentare din 20 mai 1990, dar cu ipocrizia lui bolșevică, nu s-a ținut de cuvânt și CFSN a devenit PDSR.

În IPROMET s-a desființat CFSN-ul, în semn de protest și astfel lucrurile se reasezau, în sensul ca tovarășii au devenit domni, le-au reapărut pe fețe zâmbetele sfidătoare, dispăruse cu desăvârșire paloarea și teama avută în timpul evenimentelor și urmau ordinele de la Centru.

Total se desfășura conform lozincii –La vremuri noi, tot noi.

Primul impuls al meu a fost să mă înscriu în Asociația 21 Decembrie 1989.

Sediul Asociației era într-o clădire impresionantă de pe strada Batiștei la nr.24, defapt un adevărat palat. Aici am înțeles ca înainte de revoluție, funcționase cantina partidului (PCR) și se afla vis-a-vis de sediul fostei Securități.

În IPROMET se făcuseră tot felul de schimbări; Au fost înlocuiți toți șefii de colective, de ateliere, de secții și bineînțeles directorii.

Intraserăm în tranziția de la Comunism la Capitalism.

La Asociația 21 Decembrie 1989 era un du-te-vino permanent; Se țineau ședințe după ședințe la care participau și intruși (bătrâni puși pe ceartă sau acoperiți) care înregistrau pe ascuns tot ce se petrecea acolo.

Clădirea de peste drum era, după cum am mai spus, a Securității, iar aceștia știau totul pentru că aveau aparatura din dotare necesară la ascultare și fotografiere.

Eu eram un simplu membru și nu m-am amestecat în luptele interne pentru vreo funcție de conducere.

Plecăm des de la Institut și mă duceam acolo ca să ajut în vre-un fel. Multiplicam la xeroxul Institutului, diferite articole manifeste sau statutul asociației pentru a fi distribuite.

Pe b-dul Magheru, vis-a-vis de Sala Dalles, se afla sediul PNL condus de Radu Câmpeanu și dintr-un impuls lăuntric am intrat și m-am înscris pe o listă de semnături de adeziune, dar nu am mai dat curs în continuare acestei acțiuni.

Prin aprilie 1990 (cred că era în 22 sau 23) mă aflu pe trotuarul din fața hotelului Inter Continental, cam pe la prânz.

Atât pe acea parte cât și peste bulevard la Fântâna de la Arhitectură, erau postate cordoane de jandarmi care împiedicau oamenii adunați acolo, manifestați contra lui Ion Iliescu, să blocheze circulația pe carosabil.

Cei de la Arhitectură erau mai mulți și împingând mai vârtos au reușit să rupă cordonul jandarmilor inundând carosabilul.

Profitând de zăpăceala creată, au reușit să rupă cordonul și cei din fața Teatrului Național, unde mă aflu și eu.

Astfel, din acel moment s-a blocat circulația pe ambele sensuri de pe b-dul Magheru, între strada Batiștei și intersecția mare de la Universitate.

Se adunau din ce în ce mai mulți protestatari, în special tineri, dar și cei de vârstă a doua și a treia, ajungând încet, încet de la 1000 la câteva mii de manifestați.

Jandarmii s-au retras neputincioși și astfel a apărut fenomenul Piața Universității, respectiv km 0 al democrației românești.

Liderul necontestat al mitingului maraton a devenit studentul tomnatic Marian Munteanu. Mulți îl comparau cu Mesia (chiar semăna puțin cu Iisus).

Pe colțul dinspre b-dul Magheru al Facultății de Geologie Geografie, la balconul de la etajul 1, s-a amenajat un fel de tribună, de la care cuvântau tot mai mulți oratori din toate păturile și categoriile sociale, dar și multe personalități culturale și academice contemporane.

Se țineau recitaluri la chitară și solo voce, Vali Stelian cu acel Vîno Doamne, și Cristi Pațurcă, cel care a compus imnul Pieței Universității.

Ion Iliescu a făcut afirmația precum că manifestații nu erau altceva decât niște golani, care nici nu știau pentru ce sunt acolo și ar fi plătiți din afară sau de PNL și PNȚcd ca să deranjeze ordinea publică, adică orânduirea nou instalată după Revoluție.

La sediul Asociației 21 Decembrie 1989 s-au confecționat insigne de plastic, rotunde, cu litera G semnificând golan, pe care le-au declarat simbolurile manifestației din Piața Universității.

Am luat de la sediul asociației o pungă plină cu ecusoane G pentru a le distribui protestatarilor, dar s-au epuizat imediat. Mulți au confecționat singuri, alții mai atașau și alte înscrisuri gen: student golan, inginer golan, arhitect golan, etc.

Mulțimea scanda –Iliescu judecat, pentru sângele vărsat, - Chițac să fie ras în cap (cu referire la activitatea lui în represiunile de la Timișoara), se zornăiau în aer cheile de la mașini sau de la case, scandând, - V-a sunat ceasul.

Se cânta imnul golanilor cu obsedantul refren:

Mai bine haimana, decât trădător,
Mai bine huligan, decât dictator,
Mai bine golan, decât activist,
Mai bine mort, decât comunist.

Cei din Timișoara, au elaborat Proclamația de la Timișoara, care la punctul 8 stipula, ca prin legea lustrației,

toți cei care au făcut parte din activul de conducere al PCR și aparatul de represiune al Securității să se retragă și să nu mai poată activa în nici o funcție publică timp de 20 de ani.

Bineînțeles că acest document nu a fost luat în seamă de camarila comunistă a lui Ion Iliescu, ba mai mult a fost elaborată Proclamația de la Iași, ca un fel de contramanifestație.

Programul discursurilor celor de la balcon sau al celor care aveau recitaluri muzicale, începea în jurul prânzului și se termina târziu în noapte.

Mulțimea creștea văzând cu ochii, Piața devenea neîncăpătoare, astfel că se ajunsese, cred eu, la vreo 100.000-150.000, aproape că se egala numărul protestatarilor din Piața Palatului în timpul Revoluției.

La balcon au ținut discursuri și unele personalități artistice. După discursul ținut la balcon, Victor Rebengiuc a coborât printre noi, ocazie cu care am reușit să dau mâna cu el și să-mi exprim asentimentul dar și admirația în legătură cu alocuțiunea lui.

Cristi Pațurcă sau Vali Stelian cântau compozițiile proprii la care lumea fredona împreună cu ei.

Un ofițer (nu-mi amintesc numele) anunța în cuvântarea lui de la balcon, că înființase o nouă organizație democratică a cadrelor militare, CADA, care urma să reformeze armata și să o curețe de activiștii de partid și de securiști.

Cunoscuta cântăreață de muzică populară Mia Braia, venită într-un cărucior cu roțile, a ținut și ea un mic discurs cu nuanțe anticomuniste.

Într-una din zile, pe la mijlocul lunii mai, după ce m-am întors acasă de la Institut și după ce am mâncat ceva, l-am luat cu mine pe fiul meu cel mic Cristi și l-am dus la Piața Universității. Așa l-am mai luat cu mine și la IPROMET, (la fel făcusem cu ani în urmă și cu fiul cel mare Claudiu, atunci când avea 3 ani).

Cei din atelier îi puneau tot felul de întrebări și se amuzau la auzul răspunsurilor date de el.

Am lăsat mașina parcată pe o străduță din apropiere și l-am luat pe umeri cu intenția de a ne așeza cât mai aproape de balconul de la Facultatea de Geologie Geografie.

Pentru el era ceva inedit, dar pentru că era pe umerii tatălui său se bucura foarte tare.

Ne-am deplasat prin mulțime până în fața restaurantului Dunărea, la marginea bd-ului Magheru.

Dinspre cinematograful Scala se auzeau scandări și urale, iar când lumea s-a dat la o parte și-a făcut apariția, stând în picioare într-o mașină decapotabilă, Marian Munteanu.

Cu un zâmbet larg și cu mâinile ridicate împărțea saluturi și bezele în stânga și în dreapta.

Scena semăna cu vizita unui șef de stat, iar intrarea triumfală întârea și mai mult credința în izbândă.

Am mers cu fiul meu pe umeri până aproape de mașină, în intenția de a da mâna cu el, dar se crease o învălmășeală de nepătruns și am renunțat.

Alaiul s-a deplasat încet până sub balconul facultății, iar Marian Munteanu, împreună cu suita, a intrat în clădire, după care a ieșit la balcon. Acolo ajungeau, după o selecție minuțioasă și cei care doreau să țină un discurs în fața mulțimii din Piață.